

proste
Pána žalvy,
žeby vyslal
robotníkov

Mat 9,38

2 1990

ročník XXII

živé SLOVA

Počas akejsi televíznej inscenácie v raz ten pozemský čas zastaví a príde Dánsku sa neustále v rohu obrazovky večnosť. Pre jedného večnosť s Kristom, keď Mu človek na tomto svete uveril a žil s Ním, pre druhého večnosť ako rýchlo letí čas. Mnohí vrah potom navštevovali hodinára a nechali si z hodiniek vymontovať sekundovú ručičku, ktorá ich varuje, že čas sa miňa ažna. Skúste sa dnes, milí priatelia, zadávať na sekundovú ručičku vašich hodiniek, aby sme tiež napísali niečo k smutnej minulosti. Neradi spomínate na päťdesať roky, na utrpenie našich bratov vo väzeniach, na obdobie piatich rokov, keď sme sa mohli k Božiemu Slovu schádzať iba tajne, na mnohých miestach po domoch či v lese. Akú „živú obet“ priniesli bratia A. Mojžišek, F. Vyhnanek a ďalší, ktorí v ľahkých dobach sa postavili pred štátnu správu ako tí, ktorí chceli prevziať plnú zodpovednosť za všetkých bratov a sestry našich zborov. Väčšina z nich je už doma, u Pána. Tam sa im dostane uznanie i odmena. Ale načo spomínať veci smutné? Podívajme sa skôr na to, aké predpoklady máme pre nové obdobie.

Do redakcie dostávame dopisy, ktorími nás milí čitatelia ponúkajú k tomu, aby sme tiež napísali niečo k smutnej minulosti. Neradi spomínate na päťdesať roky, na utrpenie našich bratov vo väzeniach, na obdobie piatich rokov, keď sme sa mohli k Božiemu Slovu schádzať iba tajne, na mnohých miestach po domoch či v lese. Akú „živú obet“ priniesli bratia A. Mojžišek, F. Vyhnanek a ďalší, ktorí v ľahkých dobach sa postavili pred štátnu správu ako tí, ktorí chceli prevziať plnú zodpovednosť za všetkých bratov a sestry našich zborov. Väčšina z nich je už doma, u Pána. Tam sa im dostane uznanie i odmena. Ale načo spomínať veci smutné? Podívajme sa skôr na to, aké predpoklady máme pre nové obdobie.

Z historie starozákoného Božieho Iudu môžeme spomenúť nový počiatok po 2krát 40 rokoch, ktorý je opisany v 2M 3. kapitole. Končilo sa 80 ročné obdobie Mojžišovo života. Pán Boh ho povoláva k zvláštnej úlohe — mal byť vodcom Božieho Iudu na ceste z otroctva do slobody v zasľubenej zemi. A práve pri tejto príležitosti sú pozoruhodné dve veci:

- 1) aký je Boh nového obdobia?
- 2) aký je človek na prahu nového obdobia?

V týchto dvoch otázkach môžeme vidieť analogiu i pre našu dobu. V prípade Izraela nenaplánoval si vyslobodenie ani národ, ani Mojžiš. Ale sám Boh to bol, ku ktorému „dolahol“ krik národa. Berieme dnešnú dobu z Božích rúk? Nie, my sme si prežívajúci slobodu nenaplánovali, dokonca sme ani o ňu v tejto podobe neprosili. Alebo sa myslí? Boh nás vyslobodil, On sám započal nové obdobie svojou mocnou rukou.

Mojžiš položil Bohu vážnu otázku: Keď prídem k svojmu národu, čo im poviem, aký Boh ma poveril týmto poslaním? Aký Boh nás chce vyviesť z otroctva? A Boh sa za túto otázkou na Mojžiša nenahneval, ale mu odpovedal. Povezd im: JA SOM! „Som“ teba vyvolil k zvláštnej úlohe, „Som“ povedie ľud do zasľubenej zeme, Boh nie je nejaká „sila“, alebo len „Duch“. On nie je iba „najvyššia bytosť“, „svetový princip“ alebo niečo iné. On je živá bytosť, On existuje, On je! Či nie je to potešenie a posilnenie aj pre nás? Kto nás to vovádzá do novej doby? Živý Boh, ktorý aj dnes hovorí SOM! Bez neho by všetko stratilo zmysel. Ved On je na počiatku všetkých našich snáh, ale On je aj v ich strede. Ako by sme mohli evanjelizovať, keby sme neverili, že za našimi slovami je sám Hospodin?

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Jan Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: 701 00 Ostrava 1, Fifejdy II, Lechowiczova 5/2829 — Vychází šestkrát ročně. Předplatné na celý rok 30,- Kčs. — Administrace časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapc. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Ostravské tiskárny, státní podnik, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snižený poplatek za dopravu novin povolen Směs Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. — Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

NA PRAHU NOVÉHO OBDOBIA

Z Božej milosti sme vstúpili do nového obdobia — posledného desaťročia 2. tisícročia. Aký je to zvláštny vstup! Ked myslíme na Božie dielo, šírenie Jeho kráľovstva v srdciach ľudu na tejto zemi, na evanjelizáciu, na Cirkev Pána Ježiša Krista — musíme sa hlboko pokoriť v pokáni, že na takúto dobu sme ani nepomyšeli. Koľki kresťania sa modlili za nás v Československu, koľki prosili Pána o slobodu ducha pre nás, o slobodu práce pre Pána a boli vypočutí. A čo my? Sme pripravení priať ponúkané možnosti od Pána a využiť ich?

V tomto čísle časopisu uverejňujeme niektoré postrehy z brnenského zidenia bratov vo februári tohto roku, kde sa predostreli široké možnosti práce jednotlivcov i zborov v oblasti evanjelizácie, práce s literatúrou, s deťmi a mládežou, v sociálnej oblasti. Článok Mladí kresťania v Heliu nás oznamuje s návštavou bratov a sestier z Batizovce v liečebnom dome na Štrbskom plese. Nebola to prvá návštava. Radi uverejňujeme ďalšie postrehy z pomoci našich zborov Rumunska. Takýto správ by mohlo byť hodne. Vďaka Pánovi, že nás tento čas nenašiel v spánku, ale pripravených k službe.

Do redakcie dostávame dopisy, ktorími nás milí čitatelia ponúkajú k tomu, aby sme tiež napísali niečo k smutnej minulosti. Neradi spomínate na päťdesať roky, na utrpenie našich bratov vo väzeniach, na obdobie piatich rokov, keď sme sa mohli k Božiemu Slovu schádzať iba tajne, na mnohých miestach po domoch či v lese. Akú „živú obet“ priniesli bratia A. Mojžišek, F. Vyhnanek a ďalší, ktorí v ľahkých dobach sa postavili pred štátnu správu ako tí, ktorí chceli prevziať plnú zodpovednosť za všetkých bratov a sestry našich zborov. Väčšina z nich je už doma, u Pána. Tam sa im dostane uznanie i odmena. Ale načo spomínať veci smutné? Podívajme sa skôr na to, aké predpoklady máme pre nové obdobie.

Z historie starozákoného Božieho Iudu môžeme spomenúť nový počiatok po 2krát 40 rokoch, ktorý je opisany v 2M 3. kapitole. Končilo sa 80 ročné obdobie Mojžišovo života. Pán Boh ho povoláva k zvláštnej úlohe — mal byť vodcom Božieho Iudu na ceste z otroctva do slobody v zasľubenej zemi. A práve pri tejto príležitosti sú pozoruhodné dve veci:

- 1) aký je Boh nového obdobia?
- 2) aký je človek na prahu nového obdobia?

V týchto dvoch otázkach môžeme vidieť analogiu i pre našu dobu. V prípade Izraela nenaplánoval si vyslobodenie ani národ, ani Mojžiš. Ale sám Boh to bol, ku ktorému „dolahol“ krik národa. Berieme dnešnú dobu z Božích rúk? Nie, my sme si prežívajúci slobodu nenaplánovali, dokonca sme ani o ňu v tejto podobe neprosili. Alebo sa myslí? Boh nás vyslobodil, On sám započal nové obdobie svojou mocnou rukou.

Mojžiš položil Bohu vážnu otázku: Keď prídem k svojmu národu, čo im poviem, aký Boh ma poveril týmto poslaním? Aký Boh nás chce vyviesť z otroctva? A Boh sa za túto otázkou na Mojžiša nenahneval, ale mu odpovedal. Povezd im: JA SOM! „Som“ teba vyvolil k zvláštnej úlohe, „Som“ povedie ľud do zasľubenej zeme, Boh nie je nejaká „sila“, alebo len „Duch“. On nie je iba „najvyššia bytosť“, „svetový princip“ alebo niečo iné. On je živá bytosť, On existuje, On je! Či nie je to potešenie a posilnenie aj pre nás? Kto nás to vovádzá do novej doby? Živý Boh, ktorý aj dnes hovorí SOM! Bez neho by všetko stratilo zmysel. Ved On je na počiatku všetkých našich snáh, ale On je aj v ich strede. Ako by sme mohli evanjelizovať, keby sme neverili, že za našimi slovami je sám Hospodin?

Ako by sme podávali piateľovi Bibliu či letáček, ak by sme nemali istotu, že Duch Boží môže nášho piateľa obviníť z hriechu a odkryť mu tajomstvo Golgota! Prežívame skutočnosť, že niekto pred nami otvára dvere tlačiarne, kultúrnych zariadení, kde chceme urobiť prednášku, liečebných domov, nemocnic a dokonca i väzníc. Veríme, že je to ruka Toho, ktorý hovorí JA SOM?

Aký je Boh deväťdesiatych rokov? Ten istý, aký bol za Mojžiša, alebo za Pavla. On nie je BOL SOM a ani BUDEM. On je stále SOM.

Mojžiš sa však pýta ďalej: Kto som ja, aby som sa mohol postaviť pred faraonom? Ja poznám, Hospodine, svoje slabiny. Som nevýmluvný človek, neviem sa dobre vyjadrovať, možno budem mať strach. Čo keď zistia môj prečin pred 40 rokmi? ... Kto som, aby si ma mohol poveriť tak väžnou úlohou — viest veľký národ? Kto som, ahy si skrže miňa mal tvoriť budúcnosť? A čo Boh? Nevyvračia mu jeho obavy, neliší ho v peknom svetle, nepresvedča ho o tom, ako sa vie dobre vyjadrovať. Nie. Viete, aká je Božia odpoved? „Však budem s tebou“ (v. 12). Nehoj sa, Mojžišu. Tajomstvo tvojho ďalšieho života bude v tomto: SOM bude s tebou!

Aké je tajomstvo našej práce nového obdobia? Úplne rovnaké, aké bolo pri Mojžišovi. Živý, mocný a slávny Boh je s nami, so mnou. Vieme o našich slabostach, cítime sa tiež zaskočení: ved ďasto nemáme odvahu vydať svedectvo človekovi, s ktorým sedíme vedľa seba. Nemáme odvahu podať spisok o Spasiteľovi sveta. Nemáme ... čo všetko nemáme? Mojžiš toho tiež vela nemal. Čo máš vo svojej ruke? Palicu. Tu stačí, Mojžišu, urob s ňou to, čo ti poviem... Boh od nás nežiada to, čo nemáme. Dajme mu k dispozícii naše ústa, naše ruky, nohy, náš čas, naša peniaze. On s tým urobi divné veci. Neveriš brat, sestra? Skús to. Povezd mu, keď pôjdeš vo vlaku a nebudeš mať odvahu: „Pane môj, dávam Tebe k dispozícii svoje ústa. Chceš ich použiť?“ A ďalej uvidíš ... Božiu slávu.

Nech nás teda nastávajúcim desaťročím sprevádza milosť a moc toho, ktorý je SOM, ktorý je pred nami, vedľa nás, nad nami a za nami. —jos

Cesta života

Zivot každého človeka sa môže prirovnáť k ceste. Vo chvíli narodenia sa každý človek vydáva na cestu z časnosti do večnosti. Spočiatku je to cesta nevery, nech by tu človek žil akýkoľvek pocitivý a bezúhonný život. Hneď pri narodení je človek pojmenovaný hriechom. V Biblia je napísané: „Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživení“ (1K 15,22). Teda každý neobrátený človek ide cestou nevery, či si to uvedomuje alebo nie.

Ale každý človek môže ísť aj cestou viery. Pán Ježiš prišiel na to, aby každý, kto verí v Noho, nezahynul, ale mal večný život (J 3,16).

Eudiský život sa veľmi kráti. Už od narodenia ti ubúda dni. Myslíš na to? Príde jeden deň, taký istý, akých si prežil mnoho — a predsa to bude tvoj po-

sledný deň. Tvoja cesta bude skončená, budeš v cieli. Kde sa ocitneš, kde vystúpiš? Sú len dve konečné stanice, Na jednej budú vystupovať veriaci, na druhej neveriaci. Vystupná stanica cesty viery je ten nový nebeský Jeruzalem. Niet krajsieho miesta, krajsnej scénérie nad tú, ktorá je opísaná v posledných dvoch kapitolách knihy Zjavenia. Všetkým želáme, aby vystúpili tam, kde Pán Boh zotrie každú slzu z očí, kde nebude bolestí ani smrti.

Vystupná stanica cesty nevery je hrozná. Mnohí budú prekvapení i rozčarovaní, keď sa ocitnú v pekle. Z príbehu o bohačovi a Lazarovi vidno, že je to tak. Žiaľ, mnohí cestujú do večnosti v spacích vlakoch nevery a náboženskej ľahostajnosti.

Nuž ktorú cestu si vyvoliš? Pán Ježiš ti ponúka cestu spásy. Daj Mu svoje srdce a pôjdeš s Nim i s mnohými bratmi a sestrami do večnej radosť v nebeskom domove. pk

POKORNÉ CHODIT SE SVÝM BOHEM

II. Jak pokorně chodil s Bohem Pán Ježiš.

Zastavíme sa u největšího vzoru pokory — u Pána Ježiša. O Jeho pokore čteme v dopise k Filipenským 2,6-8. Je to známé místo, proto si jen připomenejme ústřední verš 7: „Ale samého sebe zmařil, když přijal způsob služebníka a když se stal podobný lidem.“

Ze sémiatíckých důvodů nelze tento verš přeložit doslově. Proto i výraz „samého sebe zmařil“ je parafráze kralických překladatelů. Je to ovšem zbožná parafráze, která nezatemňuje tu základní skutečnost, že Pán Ježiš byl i na této zemi zároveň bezhlásným člověkem i věčným Bohem a Pánem, který měl kliče pekla, ale i ráje, jak vidíme z Jeho slov k lotrovi. To nebyl bezmocný Bůh moderní teologie. To byl pravý Bůh a zároveň pravý člověk a obojí přirozenost byla spojena „nesmíšeně, neproměnně, nerozděleně a nerozlučně“, jak říká s nedostižnou přesností formule chalkedonská.

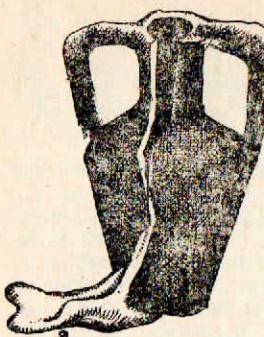
Co to znamená, že „samého sebe zmařil?“ V tom je právě pokora Pána Ježiše. Jako pravý Bůh se načas vzdal svého užívání plného božství, aby nám mohl posloužit. On ovšem užíval i tehdy na zemi svého božství, když například pouhým slovem utíšil moře a vichřici. Ale to byl z celé záře Jeho božské moci a slávy vždy jen paprsek: vždy jen částečné užiti Jeho božství. Vždy jen tolik, kolik bylo nutné třeba, aby nám posloužil.

Aby nám to jasně vyniklo, použijme příklad z kosmického dění. Sluneční záře dopadající na naši zem má všechny přívlastky a vlastnosti svého slunečního zdroje. Je to však jen jedna dvoumiliardina veškerého slunečního jasu a záření. Ale i tato pranepatrnná částka plně postačí pro naši zemi, aby na ni udržela život.

Nebo vezměme příklad z lidského života: Albert Schweitzer ještě před svým obrácením a znovuzrozením veden neobyčejně kvalitní lékařskou etikou odešel do Afriky, aby tam sloužil černochům jako lékař. Ovšem nejdříve bylo třeba postavit nemocniční budovy. Schweitzer tehdy pomáhal při jejich stavbě jako obyčejný pomocný dělník. On byl i v této chvíli trojnásobným doktorem, profesorem dogmatiky a varhanním virtuosem, ale vzdal se načas plného užívání svého vzdělání, aby mohl posloužit. Když tak jednou táhl těžký trám, řekl mladému černochovi, který tam stál a nečinně přihlížel: „Pojďte mi trochu pomoc!“ Černoch odpověděl: „Já takovou práci nedělám, mám maturitu.“ Jak je vidět, nedovedou se všichni vzdát plného užívání svých předností, aby mohli posloužit.

Ještě jeden příklad z našich dějin. Bylo to za Karla IV. Praha byla tehdy jednoho dne vrzušena zvláštní události. Vznešený cirkevní velmož arcijáhen pražské diecéze, svatovítský kanovník, administrátor císařské kanceláře Karla IV. složil náhle všechno své důstojenství, vzdal se všeho pohodli, odložil všechny tituly (a dobře placené tituly) a odešel jako chudý a prostý kazatel sloužit lidem Slovem Božím. A bylo to slovo živé a mocné. Způsobilo veliké oživení. Vždyť to kázal člověk pravdivý, pevně rozhodnutý následovat Toho, ktorý sebe samého zmařil, aby nám posloužil. — Možná jste poznali, že to byl kazatel Jan Milíč z Kroměříže.

Přejeme si, aby také mezi námi způsobil Bůh oživení? Pak musíme i my umět to, v čem nám slouží Pán Ježiš jako vzor pokory. Je tady ovšem jeden veliký rozdiel. On se dovezl vzdát něčeho, co je samo v sobě nesmírně cenné. My naopak se nedovedeme vzdát něčeho, co je z hlediska věčnosti naprosto bezcenné a o čem kdysi apoštol Pavel řekl, že to má „za smeti.“ Jsou to všechno jen věci, které patří k dočasnému a rychle pomíjiteľnému životu na zemi a ještě jenom k jeho povrchu, nikdy a v žiadnom případě k samé podstatě života. Dokud však si budeme zakládat na něčem, co patří k povrchu života, chlubit se tím a houževnaté na tom lpět, bude to jen známkou našej pýchy a oživení nepřijde. Neboť Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost. JKz

OSVOBOZENÍ DUCHA

Potření vnějšího člověka je základní zkušeností Božího služebníka. Bůh nás může účelně použít tehdy, až při nás dosáhne tohoto cíle. U člověka, který se účastní Božího díla, může vzniknout dvojí situace: 1. není-li vnější člověk potřen, potom duch není schopen vykonávat svoji funkci, zůstává nečinný. Jde-li o člověka chytrého, pak jeho práce bude ovládána rozumem; u člověka citlivého budou jeho jednání určovat city. Práce tohoto druhu může být dojem úspěšnosti, avšak nemůže přivést lidi k Bohu; 2. jeho duch má volnou cestu, je však oděn do vlastních myšlenek a pocitů. Výsledek je smíšený, nečistý.

Toužíme-li po tom, aby naše práce byla účinná, musíme si nutně uvědomit, že „je to Duch, který obžívuje“. Mnozí se musí dostat až tam, kde jsou se svým rozumem v koncích, aby viděli marnost svého úsilí. Pouze Duch vede lidi k životu! Mnozí z těch, kteří slouží Bohu, docházají k tomuto poznání teprve tehdy, až projdou mnohými bolestmi a neúspěchy. Dát průchod Duchu bude znamenat, že hříšníci budou znovuzrozeni a svati utvrzeni. Bez Ducha Božího nemůže dojít ani ke znovuzrození, ani k upěvnění věřících.

Je pozoruhodné, že v Bibli není rozdíl mezi Božím Duchem a naším duchem. V mnoha verších nelze určit, zda slovo „duch“ označuje našeho lidského ducha nebo Ducha Božího. Proto překlady tohoto slova nejsou shodné a názor žádného člověka zde není konečný. Přesné rozlišení prostě není možné. V okamžiku, kdy náš lidský duch je při znovuzrození vzbuzen ze stavu smrti, obdržíme Ducha svatého. Uvnitřní našeho ducha znamená současně volnost pro působení Ducha Božího v nás. Lidé pak přicházejí do styku s Božím Duchem kdykoli přijdou do styku s naším duchem. Díky Bohu, že v té míře, ve které umožníme lidem spojení se svým duchem, umožníme jim i spojení s Bohem. Náš duch přivede Ducha svatého k člověku. Tak jako elektrina potřebuje k vedení drát, tak Boží Duch používá lidského ducha jako vodiče, kterým působí na lidi.

Může-li být člověk pro Pána užitečný, není závislé na jeho duchu, ale spíše na jeho vnějším člověku. Když je činná naše tělesnost, pak vnitřní člověk je nečinný. Ukažme si to na příkladech.

Některé praktické problémy

Často kážeme s opravdovou vážností dobré připravené, zdravé poselství. Uvnitř však cítíme chlad jako led. Rádi bychom pohnuli posluchače, avšak sami zůstáváme nepohnuti. Chybí nám soulad mezi vnějším a vnitřním člověkem. Vnější člověk taje žárem, avšak vnitřní se chvěje zimou. Vysvětlujeme jiným, jak veliká je lásky našeho Pána, a přitom sami zůstáváme nedotčeni. Nemůžeme se zbavit dojmu, že vnitřní člověk jednání pouze pozoruje. Nedošlo ke sjednocení vnějšího a vnitřního člověka.

Zamysleme se však nad jinou situací. Vnitřní člověk je pohlcen horlivostí. Chtěl by křičet, avšak nenachází výrazové prostředky. Ačkoli hovoří dlouhou dobu, zdá se, jako by se stále točil kolem dokola. Čím více je zatížen vnitřkem, tím chladnějším se stává navenek. Touží mluvit, nemůže se však vyjádřit. Potkáli hříšníka, jeho vnitřní člověk chce plakat, on sám však nemůže uronit ani slzu. Taková situace deprimuje. Hlavní příčina je ovšem stejná: vnější „ulita“ stále pevně drží. Vnější neposlouchá nařízení vnitřního. Duch musí teprve najít způsob, jak tu to ulitu prorazit.

Když vnější člověk bude potřen, skončí vnější aktivita a vnitřní nehybnost; skončí vnitřní nářek a vnější klid; skončí přemíra vnitřních myšlenek, jež nenašly výrazu. Pak nebude chudí na myšlenky. Pak se dokážeme přiblížit k lidem a také oni snadno navážou spojení s naším duchem.

Vzdalování se a návraty

Jakmile je vnější člověk potřen, lidský duch může setrvávat naprosto přirozeně v trvalé Boží přítomnosti. Jistá skupina bratří mívala každou hodinu modlitební setkání. Když slyšeli, jak hodiny odbijejí celou hodinu, ztišili se k modlitbě. Proč? Protože si zaměnili slova Bible „bez přestání se modlete“ za „modlete se každou hodinu“. Vynaložili velké úsilí vracet se k Bohu, protože cítili, že nejsou schopni udržet se v trvalé Boží přítomnosti. Jako kdyby během práce sklouzli zpět, a proto se potřebovali znovu co nejdříve vrátit k Bohu. Přirozeně to nebyl jenom jejich problém, takovou zkušenosť mají mnozí křesťané. Chceme totiž zůstat v Boží přítomnosti prostřednictvím naší paměti. Vědomí Ježíšova kolisá pak podle stavu naší paměti. Jak je to bláhové, vždyť Boží přítomnost je v duchu a ne v paměti. Bůh je Duch, proto pouze náš duch může mít s Bohem spojení.

Jestliže se snažíme dosáhnout Boží přítomnosti zaměřením našeho myšlení, pak ihned, jakmile se nesoustředíme, Jeho přítomnost se ztrácí. Podobně, snažíme-li se použít svých citů, abychom navodili Boží přítomnost, ihned, jakmile se city uvolní, připadá nám, že se Jeho přítomnost vzdálila. Někdy jsme šťastní a považujeme to za znamení Boží přítomnosti. Jakmile však štěstí ustává, prchá i přítomnost. Mohli bychom se však také domnívat, že Jeho přítomnost je s námi během našeho náruku a pláče. Běda, vždyť my můžeme ronit slzy po celý život! Naše slzy brzo oschnou a pak se Boží přítomnost ztrácí. Jak naše myšlení, tak i city jsou jenom lidskou energií. Jenom vnitřní člověk může mít obecenství s Pánem. Je-li vnější člověk naplněn činností, pak vnitřního člověka může rušit. Proto vnější člověk není pomocníkem, ale naopak rušičkem. My přirozeně nemůžeme zničit všechny věci kolem nás, můžeme však potřít vnějšího člověka. Nemůžeme zastavit různé okolnosti kolem nás a kdekoliv se něco stane, náš vnější člověk bude na to reagovat. Byl-li však z milosti Boží náš vnější člověk potřen, poneseme tuto charakteristiku: ještě včera jsme byli plni zvědavosti, dnes však máme jiné zájmy; dříve naše city velmi snadno vzplanuly — láskou, tím nejjemnějším z citů, nebo zlostí, citem nejhrubším. Avšak nyní bez ohledu na okolnosti, které se na nás hrnou, náš vnitřní člověk zůstává nedotčen, Boží přítomnost je nezměněna a náš vnitřní život nezrůžčen.

Jakmile je vnější člověk potřen, není nutné se vracet směrem k Bohu, protože jsme stále v Boží přítomnosti. Jeho přítomnost prožíváme ve stejně míře, jsme-li pilně zapojeni do služebních úkolů života, jako když jsme se uvolnili na celý den pro modlitby. Plnění našich všedních povinností nás neodvádí od Boha, proto se nepotřebujeme k Bohu vracet.

Uvedme si ještě jeden extrémní příklad. Hněv patří k nejnásilnějším z lidských pocitů. Písmo nám však nezakazuje rozhněvání, neboť určitý hněv nesouvisí s hříchem. „Hněvete se, ale nehřešte!“, čteme v Bibli. Hněv však bývá tak silný, že hraničí s hříchem — V Božím slovu nenajdeme: „Milujte, ale nehřešte!“, ani „Budte mírní, ale nehřešte!“, neboť láска a mírnost jsou velmi vzdáleny od hřachu. Hněv je však velice blízko. Nějaký bratr např. se vážně provinil. Je nutné, aby byl přísně pokáran. To však není snadné. Raději použijeme citů milosrdenství, než abychom dali místo pocitům hněvu, neboť ten může přejít při sebemenší neopatrnosti do něčeho zcela odlišného. Nemí tedy snadně být správně rozhněván podle Boží vůle. Ten však, kdo poznal potření vnějšího člověka, může jednat přísně s jiným bratrem, aniž by byl jeho duch rozrušen a Boží přítomnost protržena. Při jednání s druhými zůstává v Bohu právě tak, jako při modlitbě. Uznáváme, že je to dosti obtížné, avšak z milosti Páně je to možné. W. Nee

(Pokračování)

Zamysleme se dnes nad dalšími verši Písma, kde se překlady vzájemně liší.
1. „... ale naplnění budte Duchem“ (Ef 5,18). Mluvnická vazba (řecky „en pneumatiki“) pro „naplnění“ je ve 2. pádě, jako např. v Ř 15,13: „Bůh pak naděje naplní vás všelikou radostí a pokojem u víře“ a ve v. 14: „... naplnění jsouce všelikou známostí“. Vazba „en pneumatiki“ znamená „naplnění v duchu“, to znamená, že náš duch má být něčím naplněn v protikladu k naplnění „těla“ věrem (Ef 5,18). Čím tedy má být náš duch naplněn? V Ko 3,16 je řeč o slově Kristově: „Slovo Kristovo přebývej ve vás bohatě ...“. Ale můžeme říci, aby náš duch byl také naplněn Duchem Božím, aby Duch přebýval v nás a vedl nás. I když toto chápání je vžitné, podle originálu se více poukazuje na to, co je prospěšné a důležité pro Boží dítě, pro jeho ducha — toho vnitřního, nového člověka.
2. „Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehřeší; ale ten, kdož narozen jest z Boha, ostříhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká.“ (1J 5,18). Tak uvádí kraličtí.

„Víme, že nikdo, kdo se narodil z Boha, nehřeší, ale Syn Boží jej chrání a Zlý se ho ani nedotkne“ (ekumenický). Variantně: „... ale kdo se zrodil z Boha, sám sebe střeží“.

Mezi prvním a druhým překladem je velký rozdíl. Když čteme překlad králický, oba výrazy — „kdo se narodil z Boha“ (1) a „kdo je narozen z Boha“ (2) vztahujeme na vykoupeného člověka. Podle ekumenického (a podobně i dalších překladů) překladu druhý výraz se vztahuje na Božího Syna, který chrání vykoupeného člověka. Pokud by šlo v obou výrazech o tutéž osobu, o vykoupeného člověka, pak by nebylo třeba znova opakovat „kdo se narodil z Boha“ a nebyla by tam spojka „ale“. Tato spojka znamená odlišení, první část věty — znovuzrozený člověk nehřeší — je rozdílná od druhé — znovuzrozený člověk je chráněn, proto se ho ten Zlý nedotýká. V anglickém textu nového překladu tento verš zní: „... the one, who was born of God keeps him safe...“, „ten z Boha zrozený zachovává jej v bezpečí“.

Z uvedeného je zřejmé, že nad svým dítětem bdí sám Pán, On jej chrání, protože jej vytrhl z moci tmy, z moci Zlého. Pán nedopustí, aby ten Zlý kazil Jeho draze vykoupené vlastnictví. Naše ostražitost je však na místě, máme dbát, abychom byli neposkrvněni od světa, ale tato slova nás mají naplněvat důvěrou k Pánu, že On nad námi bdí a chrání nás i tehdy, kdy my nedáváme pozor.

V evangeliích pozorujeme, že Pán Ježíš se pohyboval se svými učedníky mezi třemi městy: Kafarnaum — Tiberias — Genezaret. Význam jmen v překladu: Pole pokání — Dobré vidění — Ochrana Knížete. Jakoby těmito „sázemi“ procházel Boží dítě od svého počátku, ale i opakováně denně svými zkušenostmi. V jedné německé písni refrén zní: „Ó, jaká radost, nezměrná to radost, v Ježíši Kristu být bezpečně skryt“. Ano, v Něm jsme bezpečně skryti a nejen to, ale On nás i zachovává (1J 10,27-28). Jemu budť za vše náš dík a chvála!

3. „Protož přepásice bedra myslí své, a střízliví jsouci, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista (1Pt 1,13 - kral.).

„... a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista“ (ekumen.).

Také v těchto dvou překladech je zřetelný rozdíl. Podle prvního máme doufat v milost, která nám bude dána při zjevení Ježíše Krista, — při Jeho druhém příchodu. Podle druhého překladu milost k nám přichází skrze zjevení Pána Ježíše Krista. Slovo „zjevení“ (apokalyptin) můžeme přeložit také jako odhalení, odkrytí. Duch svatý je nápomocen při modlitbách (Ř 8,26), ale také při chápání Božích pravd a ve vedení v životě. On bere od Pána Ježíše a zvěstuje nám (J 16,14-15) pro praktickou potřebu. „Střízliví jsouci“ nám připomíná, že jsou i nestřízlivé stavy mysli, zvláště tam, kde je přijímáno falešné učení. Můžeme se tedy radovat z milosti a upinat k ní, protože nám ji zjevuje sám Pán skrze svého Ducha.

—do

NEPÁL

nevelké skupinky věřících. Tito bratři a sestry potřebují naši modlitební podporu. Připravuje se výstavba místního střediska pro postižené leprou a TBC. Ministerstvo zdravotnictví již dalo souhlas.

Káthmándú: Téměř třicet let se nerušeně scházela malá skupinka křesťanů k pobožnostem nedaleko Káthmándú. Avšak 12. 11. 1989 se nečekaně objevila policie a z asi třiceti přítomných jich čtrnáct zatkla. Pokoušeli se je nutit, aby se klaněli hinduistickým mohylám. Sedm žen a pětasedmdesátiletý bratr odmítli. Surově ho zbil a přivedli do Káthmándú k výslechu. Jeho zdravotní stav je vážný. Ženy byly po desetidenní vazbě propuštěny.

Vice než 150 Nepálců bylo pro svou víru obžalováno. Tři vedoucí bratři byli odsouzeni k šesti letům vězení. Odvolali se, stav věci prosetřuje komise. Poslední možností by bylo žádat o milost u krále.

Je to pro nás silná výzva, abychom k věřenosti za to, co se stalo a děje u nás, připojili i prosby za tyto věřící lidi a jejich rodiny, aby jim Pán dal moudrost, odvahu se nebát a aby mohli rozpoznat Boží vůli, jak si počinat i za takové situace.

Čerpáno z časopisu
Offene Türen

GALILEA

„Galilea“ sa ako miestne pomenovanie nachádza príležitostne na viacerých miestach Starej zmluvy, napr. Jz 20,7; 21,32. Nie je ľahké presne vyznačiť jej hranice, s výnimkou čias, keď bola časťou Rímskej ríše. Tvorila sa verné pohraničie Izraela s meniacimi sa hranicami, v podstate najsevernejšiu časť západojordánskeho pohoria, ktoré sa smerom južným znížuje až do okolia Galilejského jazera. Spolu s Judeou a Samáriou tvorila niekdajšiu Palestinu. Bola určená pokoleniam Izachar, Naftali, Zabulon a Asser, neskôr sa tu usadilo aj pokolenie Dán (Sd 18). Celá oblasť bola Izraelitmi zaberaná iba pomaly a po častiach (Sd 1,30; 4,2).

V 1Kr 9,11-13 je zmienka o tom, že Šalamún ponúkol dvadsať miest v Galilei týrskemu kráľovi Chiramovi ako odstupné, ten ich však neprijal. V dôsledku tlakov obyvateľstva žijúceho na sever od Galilej sa židovské územie ocitlo akoby vklínene medzi „pohanov“, ktorí ho obklopovali z troch strán. Po tom, čo Tiglat-pilezar III za vlády Pekacha odpadol Izraela do zajatia, zmiešalo sa pozostalé obyvateľstvo s pristáhovanými pohanmi (2Kr 15,29; 17, 24). K pôvodnému obyvateľom a pristáhvalcom z čias exilu pribudli neskôr ešte aramejski, arabskí, fenickí a grécki pristáhvalci, čím sa Galilea dostala u čistých židov do opovrhnutia (J 1,45; 7,52). Od tých čias sa mohlo hovoriť o Galilei pohanov (Iz 9,1; Mt 4,15). Za doby Makabejcov sa pohanský vplyv prejavil tak mocne, že židia sa na polstoročie stiahli na juh.

Po dobytí Palestíny slávnym rímskym vojvodom Pompejom sa Galilea stala časťou Rímskej ríše (patrila k provincii Sýria) pod správou Jána Hyrkána, ako najvyššieho knieža a knieža. Potom prešla pod vládu Herodesa Velkého (37-4 pr. Kr.) s kráľovským titulom, zatým Herodesa Antipasa a Herodesa Agrippu. Napokon bola pričlenená k rímskej provincii Judei. Kým v starozákonnej dobe sa nachádzala mimo hlavného prúdu izraelského života, v Novom Zákone nadobudla náležitý význam. Odrezaná od Judey — aspoň v očiach židov — územím Samárie, ničemnej patrila v plnom zmysle slova k „zemí“ a Galilejčania v skutočnosti vzdorovali Rimanom húževnatejšie než južní židia.

Mnohé údaje o Galilei sa nachádzajú v dielach Flavia Jozefa, ktorý v Galilei zosnoval židovské povstanie proti Rimanom a dobre ju poznal zo skúsenosti. Najdôležitejšimi novozákonými mestami v Galilei boli Betsaida, Kana, Kafarnaum, Nazaret, Tiberias.

Galilejčania boli ľudia štredí, jednoduchých spôsobov a väčnej zbožnosti. Horliví národoveci, vásniči a vznietili. Talmud im vyčítia, že sú škripiví, ale pripúšťa, že im šlo viac o česť ako o peniaze. Ich náboženské obrady boli prosté a vo viacerých ohľadoch sa lišili od obradov Judey. Obyvatelia Galilej boli obviňovaní, že zanedbávali svoj jazyk, vytýkali sa im nedostatky v gramatike a najmä výslovnosť, ktorá viedla niekedy k smiešnym chybám. A tak jestovalo v rabínskych kruhoch všeobecne pohľadanie k všetkému galilejskému. Galilejčania sa dali ľahko rozoznať podľa dialektu a tónu svojej aramejčiny, ako vidieť v prípade Petra (Mk 14,70).

Meno Galilejčan sa používalo o prvých kresťanoch. Julián-Odpadlík ho používal vo všeobecnosti, keď hovoril o Kristu alebo kresťanoch a Krista nazýval „Galilejským Bohom“. Vydať aj zákon, požadujúci, aby kresťania neboli menovaní iným menom, dúľajúc tak, že vymaže meno kresťan. Hovorí sa, že umrel bojujúc proti kresťanom, a keď vzal krv z rany vo svojom boku, vyhodil ju proti nebu a zvolal „Predsa si zvíťazil, Galilejský!“

Zvláštnu zmienku si zaslhuje Galilejské jazero, nazývané tiež Genezaretské alebo Tiberiadské (Lk 5,1; J 6,1). Do neho sa vlieva Jordán prudkým kle-

saním v dolnej časti, vody má sladké a modrej farby. Bolo strediskom živého ruchu — na jeho brehoch sa rozkladalo deväť mestečiek, každé s niekoľko tisíc obyvateľmi. Nachádzalo sa na ceste, ktorá obchodným ruchom spájala Damášek so Stredozemným morom. Colnica, z ktorej Pán povolal Matúša, mohla mať značný význam. Horúce pramene priláhali zástupy návštěvníkov.

Poľnohospodárske výrobky, ale zvlášť rybolov a stavba člnov boli hlavným zdrojom obživy. Najmä rybárstvo bolo preslávené po vtedajšom Rímskom svete, a to ešte skôr než galilejskí rybári a ich obyčaje vstúpili do evanjelija. Bolo to na tomto jazere a v jeho okoli, čo Ježiš vykonal mnohé zo svojich divov. Iba v Kafarnaume ich učinil desať.

Prvé tri evanjeliá sú do značnej miery zaobrájú Kristovým pôsobením v Galilei. Z Jeho tridsiatich dvoch podobenstiev devätnásť ich bolo povedaných v Galilei. V tejto zemi odznela aj Kázeň na vrchu a tu bol nás Pán tiež premenený.

To teda bola zem, v ktorej Ježiš vyrastal, dejisko Jeho chlapčenských rokov i ranej služby. Keďže sa nachádzala na križovatke obchodných ciest, nebola ani zďaleka iba zabudnuta vidieckou provinciou. Jej poľnohospodárstvo, rybárstvo a obchod tvorili Jeho kultúrne pozadie, ktoré sa odrazilo v Jeho podobenstvách a učení. Od tialto pochádzali Jeho prví učenici a jej husto obývaná krajina bola Jeho prvým misijným poľom. mk

VSTAŇ A JDI!

Predevším je tu pramen, ktorý nikdy nevyschne. Tím pramenom je Búh sám. Právě tehdys On zjevuje své nevyčerpateľné a nevyschajúci pramene. To pochopil Eliáš v hlubokém tichu u potoka Karit. A toto prožíval i Izaiáš. Neboj se, nebo já s tebou jsem! Tak sa stával Búh hradom preepevným, stinom skálky veľké v zemi vyhralé, hlubinou bezpečnosti, studnicí vod živých prýsticích k životu včernému. I vyschlé potoky nám otevrajú netušené možnosti k službě. V klidu a v ústrani bychom zleniveli. Búh nedovolil, aby Eliáš zpopadlnel u potoka. Vstaň — a jdi do Sarepty sidonskej, jdi a služ v nepokoju a Bohu odcizeném svetlom. Vstaň a bud synem potěšení! A on, ktorý by bol zahynul u potoka, probudil k životu syna ubohé vdovy. A on, ktorý by bol zoufal u vyschlého potoka, stanul na hoře Karmel proti prorokom Bálovým. A stanul i pred králem Achabem, aby mu ohlásil Boží soud.

Vyschlé potoky nás volají, abyhom se vzmuli. Búh své svědky vychovává obtížemi. Když tedy stojíme se svou bezradnosťí a svými bolestmi u vyschlého potoka, slyšme i Hospodinovo Slovo: **Vstaň a jdi!** Já jsem s tebou! V poslušnosti Božího hlasu je naděje, nová síla a zmocnení k další službě.

Z pozn. prip. Sl

HLAď NA KRISTA VŽDY A VŠADE

„Lebo na to ste povolaní, pretože aj Kristus trpel za nás zanechájúc nám príklad, aby ste nasledovali jeho šlapaje“ (1Pt 2,21).

Pre určité úseky života kresťana je nezbytné ísť za svojím Párom. Vedome, že chodím pred Ním — to je zodpovednosť — vedomie, že On je vedľa mňa — to je istota — a poznanie, že On je predo mnou — ma zavádzajú hľaďť na Neho, nasledovať Ho.

Život je cesta a nou sme ešte nikdy nešli. Žijeme prvýkrát a omyly sú často nenapraviteľné. Máme však príklad — život Pána Ježiša Krista, ktorý týmto životom prešiel bezúhonne a tak nám zanechal príklad. Na príklade sa vždy ľahšie učí. Príde utrpenie? Pohľad na Neho už ďôl v zahrade Getsemanske alebo na kríži nás upomene na to, že sa nám vložil do Božej vôle. Príde krvieda? Pán Ježiš sa nepomstí a neodplácal, hoci mohol — to je príklad pre nás. Nevieme či ísť, či stáť v nejakej úlohe? Pokyny pre svoj život bral Pán Ježiš v samote na modlitbe Božej.

Pohľad vterý k Nemu je pokyn, tak ako kedysi sa Izrael díva na ohnivý stĺp či oblak pri putovaní păšiou. Chybou by bolo nasledovať Pána zdaleka a nevidieť Jeho pokyny. V živote to znamená nestarat sa a nepýttať sa, aká je Jeho vôle už či v malých alebo veľkých rozhodovaniach. Strach, neposlušnosť, svoj vôle sú prekážky, pre ktoré Pána stratíme zo dohľadu. Za tým už nasleduje jeden chybný krok za druhým, ako to vidíme tiež u Petra v dvorane najvyššieho knázra.

„Hľaď na Krista vždy a všade, od Neho si príklad ber...“ máme nielen spievať, ale predovšetkým žiť. Nepredbiehať ani nezaostávať v nasledovaní šlapají Pána Ježiša Krista je záruka vedeť prakticky milovať našeho Boha v zdánlive neologických životných opovolaní.

V. O. kolnostech? přel. hk

UŽITEK Z NEPŘÍJEMNÉHO

Vy zajisté skladali jste proti mně zlé, ale Bůh obrátil to v dobré ... (1M 50, 20).

Apoštol Pavel, jeden z nejoddanějších Božích služebníků, napsal věřícím v Tesalonice, že mu bylo zabráněno v tom, aby je navštívil. Nejenže přišel o osobní požehnání z obecenství s věřicemi, ale mnohem závažnější bylo, že jím nemohl posloužit duchovně. Proč tomu tak bylo, napsal Pavel v 1Ts 2,18:

„Ale překazil nám satan.“

Nezdá se nám divné čisti o tom, že satan může zabránit Božímu dítěti dělat to, o čem je věřící přesvědčen, že je to zřejmý Boží záměr? Pokud dojde k takové situaci, pak si připomeňme, že nic se neděje v rozporu s Boží vůlí. Bůh je mocen každý skutek, lidský i satanův, ve své svrchovanosti změnit a využít ho k prospěchu a slávě. To, že byl apoštola přichod do Tesalonické překážen satanem, je toho příkladem. Vždyť jakému množství křesťanů se toto stalo požehnáním! Protože apoštol nemohl posloužit osobně, napsal věřícím dopis, který se nazývá 1. epistles Pavla Tesalonicenským. Tento dopis se stal jednou z knih v Bibli a tím nehyboucím zdrojem bohatství a požehnání věřícím všech dob.

Připomeňme si zkušenosť Jozefa Egyptského! Byl svými bratry prodán do otroctví. Když se bratři domnívali, že se jim bude Jozef mstít, uslyšeli z jeho úst: „Vy zajisté skladali jste proti mně zlé, ale Bůh obrátil to v dobré.“

Jaký pokoj z tohoto poznání prameňí pro nás? Vždyť smíme vědět, že nic se neděje bez vůle našeho nebeského Otce! On ze své svrchované vůle mění zlé v dobré. Zamysleme se přitom nad veršem Rímských 8,28 — a do jaké míry dovedeme prakticky milovat našeho Boha v zdánlive neologických životních opovolaní.

přel. hk

„Kvoh! Kvoh! Vlk ti uniesol deti, čo sa na okolí hrali, ale tvojho malého synčeka!“ kričali skôr, ako mohli niečo podniknúť, vlk s chlapcom bol preč. Aké lým domčekom čínskeho kresťana. velmi prestrašené boli deti! Obidve bolo také vysoké, že nevedeli povedať, kde vlk s chlapcom

pre otca, ktorý si ju musel vypočuť! A čo mal teraz robiť? Ako — Boh vidí a vie všetko.

a kde mal teraz pomôcť svojmu Na opačnej strane poľa pracoval mladý muž. Unavený po ťažná a kričal k Bohu: „Pane, za- kej práci na horúcom slnku si chráni môjho chlapca! Pomôž ľahol, aby si odpočinul. Čoskoro tvrdo zaspal. No zdalo sa mu, že sa niečo vlečie ponad neho. Prebral sa. Videl nad sebou vlka.

Bola to ťažká skúška pre pána Kvoh, lebo pohanskí susedia si mysleli, že je to trest bohov, ktorým Kvoh už neslúžil, ba zníčil aj domáci oltár. Akí napäťi boli teraz susedia, čo bude Kvoh robiť. No Kvoh sa len modlil k Bohu v nebi. Ale ľuďom neustále vírili v mysli rôzne otázky:

„Môže Boh Kvoha počuť? Môže til domov zdravý. Plný vďačnosti pomôcť? Vlk je mocný dravec, ako mu možno uniknúť? Je Kvoh nový Boh mocnejší ako dol pán Kvoh na svoje kolena a dakoval Bohu.

Aká veľká bola radosť v rovine Kvoh, keď sa im synček vrátil domov zdravý. Plný vďačnosti voči Bohu, ktorý im takým predivným spôsobom pomohol, padol pán Kvoh na svoje kolena a prel. Čj

PÁTRÁNÍ

Řada lidí se zájmem sleduje pátrací relace Federální kriminální ústředny. Stále zůstávají nevyřešené případy tragických úmrtí, pátrá se po nezvěstných a po přestupních zákona. Nedávno byla veřejnost vyzvána ke spolupráci při hledání tříleté holčičky. Jak se dodatečně zjistilo, nasedla v nestřeženém okamžiku do tramvaje a odjela. Dík dobrým lidem a zásahu VB měl tento případ dobrý konec. Taková televizní relace nutí rodiče k odpovědnějšímu dohledu na děti. „V mnoha případech se po hodlně sedící rodič u obrazovky raději jde podívat, zda má všechny ratolesti doma“ (pozn. z tisku).

Jistě budete souhlasit, že je velký rozdíl být o hledaných informován a být hledán. Ve většině případů je „být hledán“ nepřijemné. Přece však existuje „hledání“, které je zvláště, jedinečné a výjimečné v tom, že je přijemné.

BŮH HLEDÁ ČLOVĚKA

Bible — Boží slovo je zvláštní kniha právě v tom, že nám sděluje Boží zájem o ztracené věci a lidi. V evangeliu podle Lukáše, v 15. kapitole je popisována situace, kdy se k Pánu Ježíši uchýlovalo velké množství lidí, vědomých si svých pochybných kvalit. Čím je přitahoval? Svým porozuměním. Okolí je vyloučilo jako přestupníky zákona, ja- tvůj Spasitel. Je tvým přítelem neutíkaj před ním. **Věř** mu, čtě Boží slovo a přesvědčíš se o pravdivosti a upřímnosti jeho hledání. V uvedeném textu vypráví o ztracené ovci, jedné ze sta. Pastýř ji hledá a cení si ji výše než devadesát devět, které jsou v bezpečí. Vypráví o ztraceném stříbrnáku, jednom z desíti. Že na jej houževnatě hledá, vyme-

ko hříšné lidé. Ostatní se jim vydýbali, odmítali se s nimi stykat, jist a bydlet s nimi. Ano, to činili zbožní lidé, farizeové. Ježíš to nečinil. Proč? Copak nevěděl, že ti, kdo „zhřešili“, nemají slávy Boží“ a jsou hodni soudu? — Věděl, a přesto čteme, že je přijímal a jedl s nimi.

BŮH V KRISTU MILUJE HŘÍŠNÍ KA

Kdo si uvědomuje svou ztracenost a prázdnотu své duše a chová touhu po něčem vyšším, tomu tato Boží iniciativa zní nadmíru příjemně. Nechybí ti něco, ale NĚKDO a to je Bůh. Člověk utíkající před Bohem pustne, duševně strádá a hromadí svůj dluh a vinu, ale ... Bůh v Kristu po něm přesto pátrá. **Boží láska hledá člověka.** To je gesto lásky. Mějme na paměti, že „Bůh neposlal Syna svého na svět, aby

odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho“ (J 3,17). Nepřichází mezi nás jako „rameno spravedlnosti“, aby zjistil tvou totožnost, usvědčil tě z viny a předal trestnímu řízení. Hledá tě stále, ne proto, aby ti řekl, že nejsi vinen, ale proto, že je zprostředkovatelem smíření, je to tvůj Spasitel. Je tvým přítelem, neutíkej před ním. **Věř** mu, čtě Boží slovo a přesvědčíš se o pravdivosti a upřímnosti jeho hledání. V uvedeném textu vypráví o ztracené ovci, jedné ze sta. Pastýř ji hledá a cení si ji výše než devadesát devět, které jsou v bezpečí. Vypráví o ztraceném stříbrňáku, jednom z desíti. Že na jej houževnatě hledá, vyme-

te celý dům, a když jej najde, raduje se a sdílí svou radost s přítelkyněmi. — „Ty jsi, člověče, ta ovce i ztracený peníz, nepřestanu tě hledat. Máš pro mne věčnou cenu.“ — Vypráví o ztraceném synu, jednom ze dvou, který se zříká otce i domova a jde si užívat světa. Není tu napsáno, že ho otec hledá, ale že ho očekává. Ano, člověk má vůli a právo se rozhodnout. Ježíš ti příšel říci, že nebeský Otec čeká na tvůj návrat.

py, bez dispozic. Určuje cestu — **tento je můj milý Syn, toho poslouchejte!** Smysluplnost a bohatství lidského života je v tom, že se uchopí této rady a přijme nabízenou milost.

Cestujeme-li někam, řídíme se jízdním řádem. My čekáme na vlak, ne vlak na nás. Opozdíme-li se, odejde a my čekáme na další spoj. Ale v případě odletu do vzdálené země, kdy např. letadlo odlétá jen jednou týdně, cíl své cesty nestihneme vůbec. Pán

Vše potvrzuje, že jeho poslání je **hledat a spasit**. Bůh vypracoval plán záchrany člověka. Před 2000 lety se zabýval i tvým hřichem a odsouzením. Svůj hřich nemůžeš odčinit žádným skutkem. Ježíš říká k nejdůležitější otázce ze všech, o otázce spasení: „**Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne**“. Zřetelné a jasné. A dále dodává: „Cestu znáte!“

K tomu patří neodlučitelně ještě jedna otázka — **kdy?** Kdy tak mám učinit? „**Dnes**, jestliže uslyšíte jeho hlas, nezavrzujte svá srdce ve vzdoru...“ (Žd 3,7). Lidské srdce je nevyzpytatelné vzpurné a pyšné. Na radostnou zprávu o hledající Boží lásce dokáže odpovědět: **Ne**, nepůjdu! Může to učinit? Jistěže ano. Člověk nemusí přijmout „mírové návrhy“ řešící problém jeho hříchu. Ale skutečnost, že se jednou postaví před Boha Soudce, tím nezvrátí. Přijme-li Pána Ježí-

**CESTU SPASENÍ URČUJE BŮH
— ne člověk.**

Bůh chce, opravdu chce, aby všichni lidé byli spaseni a **ke známosti pravdy přišli**. Jeden jest Bůh, jeden také prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš (1Tm 2,4-5). Bůh nenechává člověka putovat životem bez ma- te. Když jej nepřijme, dočká se chvíle, kdy za ním přijde „rameňno spravedlnosti“ Boží — smrt a ta jej přivede jako přestupníka před Boží trůn.

36

37

Boží láska pátrá po lidech, kteří „slávy, cti a nesmrtelnosti hledají a ty odměňuje životem věčným“. Otec marnotratného, ale navráceného syna v závěru ho-

voří: „Buďme veselí, nebo tento syn můj byl umřel a zase ožil, byl zahynul a nalezen jest“ (R 2,7; L 15,23-24).

Dejž Bůh, aby to byl i tvůj případ!

—šek

BOLEST

Opovrhnutý bol a opuštený od Judu, muž bolesti ...

Izaiaš 53,3.

Ležím na nemocničnom lôžku v tej bolesti, že jediným východiskom je smrť. Modlitba, ktorá sa vydrala z mojich rtov je: „Páne Ježišu ukonči moje trápenie, chcem zomrieť!“ Závan smrti som pocitil, ale nevykonala svoje dielo.

Po stíšení bolesti som uprel svoju myšel na hore uvedené slova proroka Izaiaša a skúsil som porovnávať svoju bolest s bolestou muža bolesti Pána Ježiša Krista. A zo zahanbením musím vyznať, že moja bolest sa nedá prirovnáť k bolesti Jeho. Ale v hlbke duše som pochopil, že On Syn Boží, bol aj synom človeka. Ako Syn Boží vrácal slepým zrak, malomocným zdravie, mŕtвych kresil. Slovom povedané — odnímal bolest. Ale bolest je osobná vec každého človeka, ktorý trpí. Nemôže ju odňať lekár, manželka, ani deti, alebo bratia a sestry. Lekár ju tlmi liekmi, manželka a deti spolučítia. A ja som musel poprosiť: „Páne Ježišu odním moju bolest, vidíš, že som na dne.“ A On mi odpovedal: „Pozri na moju cestu, tú poslednú cestu do Jeruzalema. Eud ma chcel povýsiť na kráľa, pust, som slabý človek.“ Kov.

Bůh, který by se stal člověkem, jen zdánlivě, by nás mohl také jen zdánlivě vykoupit!

(Siering)

TRIKOLÓRA

V poslednom čase sme boli svedkami neobvyklých javov: kde-kto nosil tzv. trikolóru — stužku z bielej, modrej a červenej farby alebo malú zástavku nášho štátu, prípadne iné odznaky v národných farbách. Znamenalo to akúsi slávnostnú demonštráciu zmien, ktoré sa v našej republike odohrali, ako i súhlasu s nimi. Keď sa na tieto tri farby pozrieme očami Písma, tiež nám majú čo povedať. Z ľadiska osoby a diela Pána Ježiša Krista je však zaujímavé poradie farieb trochu pozmeniť: Najprv červená, potom modrá a napokon biela. Taktôž nám uvedené farby môžu hovoriť aj o minulosti, prítomnosti a budúcnosti hodnôt nebeského kráľovstva.

ČERVENÁ FARBA je v biblickom zmysle symbolom krvi, tiež aj krvipreliatia (Zj 6,4), ale je to v určitom zmysle aj symbol hriechu popri farbe čiernej. Ostro červený bol aj šarlát, vyrábaný z červca. Je to farbivo, ktoré sa vyrábalo z vajíčok červcových samičiek. Slážilo k napusteniu látok, ktoré sa používali v stánku (2M 26,31,36) a ku zhrotovaniu kňažského rúcha (4M 4,8). Užívalo sa tiež pri očistovaní malomocných (3M 14,4) a k príprave vody na obradné očistenie vôbec (4M 19,6; Zd 9,19). Pritom je na prvý pohľad zrejmá súvislosť s obeťou Pána Ježiša za hriechy celého sveta. On, nevinný Boží Syn, prelial svoju krv na golgotskom kríži, aby nás ňou vykúpil z večnej záhuby, z moci satana a smrti, očistil nás od každého hriechu. Šarlátový plášť však nosili aj králi a kniežatá pri slávostných priležitostach. Pánovi ho obliekli z posmechu, nevediac, čo to všetko pospolu.

Nuž, to sú akési náznaky, čo môže pre kresťana znamenať trikolóra. Myslíme na to, keď vidíme tieto farby

jk

K. Čapek se ptá presidenta Masaryka: „A co jiní náboženství géniové, řekněme Buddha, Lao-Tse ...?“ Odpověď: „Neosobují si o nich úsudku, zabýval jsem se jimi málo, ale tolik si o nich troufám povědět: Ježíše nezastiňuji. Hledají-li v nich některá moderní Evropané náboženství vyšší než Ježíšovo, je to, myslím, z kulturní únavy; potřebují něco exotického, co by dráždilo umělou náboženskou fantazii.“

VÝŇATEK Z KNIHY

SLOVO MLADÝM

Chtěli bychom v našem časopise udělat více prostoru pro mladé, tedy pro články, které sami mladí pišou, nebo které by je mohly zajímat. Přitom chceme povzbudit ty, kdo snad něco tvoří, zatím psali hlavně „do šupliku“, aby se nebáli a zkusili nám to poslat. Zároveň chceme poprosit, aby se nezalekli doby, která může uplynout od odeslání do otištění.

VOJÁK BOJOVNÍK

Po dvou měsících vojenské služby jsem se dostal do shromáždění. Bratři sloužili na úsek Božího slova zapsaný v Lukáši 18,1-8. Oslovila mne souvislost mezi postavením vody v uvedeném podobenství a situaci vojáků.

Zena ztratila ochránce. Muž, který stál mezi ní a dotírajícím protivníkem, zemřel. Bylo jí ublíženo, ale ona potupu nepřijala, nesmířila se s nespravedlností. Dožadovala se odpalit — u soudce, který byl přes svou bezcharakternost představitelem zákona. Klíčem k situaci, jediným řešením byla moudrá aktivita vdonový — její prosby a vytrvalost, která zvítězila nad lhostejným i nenávistným srdcem.

V průběhu času ztrácí každý člověk některé „jistoty“: blízkého člověka, styl a někdy i smysl života, práci, představy, iluze apod. Pevnou stěnu najednou nahradí prázdné místo, volný prostor, neprobádané území. První, kdo zneužívá průrvy v hradbách, je nepřítel — Satan. Utočí, tlačí se dovnitř, ničí.

Jednou ze životních situací, kdy dochází k narušení obranného valu „jistot“ na mnoha místech, je nastoupení vojenské služby. Hluboká zasahuje bolestivě a zkázanosně tyto oblasti spokojenosti, najednou odhalené, bezbranné a rozjířené. Skrze průrvy ale na druhé straně lépe „vidím“ utrpení druhých, jejich živoření v otroctví. Co dělat?

S rozpínavostí Satana lze bojovat vlastními silami, spoléhat na sebe a vzdálovat se Bohu. Také můžeme zavřít oči, nalézt nové „jistoty“, zatvrdit srdce a zavírat se Bohu. Jinou možností jsou vytrvalé modlitby a aktivní život s Otcem. Pěkným příkladem nám je postoj oné osamělé vody — bojovnice. Neobrací se k soku tváří a k soudci zády, ale naopak: zápasí se „spravedlností“ o spravedlnost. Podobně i my kráčíme vstříc Otci, a nikoliv nepříteli. I pro nás je napsáno: „Pokořte se tedy pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil časem svým, všelikou péčí uvrhnuoce na něj. Nebot on má péči o vás“ (1Pt 5,6-7). mr

Poslušnost

(Př 30,5-6; Fp 2,8; 1P 1,22)

Jak lze charakterizovat opravdovou poslušnost?

Představte si, že bych požádal svého syna: „Viléme, jdi prosím, a do velmi rád hrozný. Přinese tedy někomu sklenici vody!“ On by mi alelik krásných hroznů a doufá, že se s odpověděl, že se mu nechce.

„Neptal jsem se tě, Viléme, zda se ně:

ti chce či nechce, ale řekl jsem ti, abys šel a přinesl mi sklenici vody!“

„Ale mně se nechce, já si teď zrovna hraji,“ odpoví mně. Nechce se mu, ale pak mu napadne, že by můj rokaz šlo obejít určitým kompromisem, ze kterého by sám měl příslušný prospěch. Ví totiž, že stejně jako on mám spěch. Ví totiž, že stejně jako on mám velmi rád hrozný. Přinese tedy někomu sklenici vody!“

„Tatinku, přinesl jsem ti hrozný...“ „Dobrá, ale co bude s tou vodou?“ „Nestačily by ty hrozny? Vždyť ty také zaženou žízeň a jsou lepší než voda...“

„Ne, ne chlapče, nespokojím se s hrozny, nechci je. Přejí si, abys mi donesl sklenici vody!“

Malý šibal nemá zájem mi donest vodu, protože z toho žádný prospěch nemá. Odejde a za chvíli se vrátí s posmerančem.

„Nechtěl bys třeba tohle?“ — ptá se — „mohli bychom se rozdělit.“

„Ne!“ odpovídám, „nechci nic jiného než vodu. Chceš-li být opravdu poslušný, nedělej nic jiného a přines mi vodu.“

Mili přátelé, chcete-li se opravdu líbit Bohu, musíte svou vodu projevovat skutečnou poslušností. Být poslušný znamená udělat to, co Bůh přikazuje. Nic si k tomu nepřidávej a nic od toho neubirej. Chceš být spasen? Bůh ti nepřikazuje, aby ses za svou spásu mo-

dlil, nebo aby sis ji vyzískal vlastním přičiněním a dobrými skutky, nebo abys spoléhal na církev, na její svátosti či na přímluvy svatých. Ale říká ti: „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen“ (Sk 16,31).

Samozřejmě, živá víra se bude projevovat skutky nebo modlitbami, ale to jsou už důsledky víry. Spasení je Boží dar, který nelze přijmout jinak, než pouhou vírou. Ne dobré skutky ani vroucí modlitby, ale pouhá víra jerukou, kterou je možno přijmout a držet Boží dary. Pouze víra je přijímacím orgánem srdce. Skutky a modlitby jsou jen důsledkem víry a jdou až za ní. Když patří vždy před vůz, protože tento vůz táhne. Rozumný člověk nezapřáhe koně za vůz. Podobně i víra předchází dobré skutky a modlitby. Věřit znamená chropit se v plné důvěře Krista jako Spasitele a pevně se Ho držet. Takováto víra je nejlepší poslušností, poněvadž koná právě to, co Bůh přikazuje.

D. L. Moody

MODLITBA ZA MANŽELKU

Pane můj,
snad neobvyklou prosbu mám,
snad mlad jsem ještě,
snad zcela nedospěl ...
Však vidím mnohé chyby kolem,
zármutek, bolest i srdeč zraněná.
Nechci cestou pochyb jít,
jasný toužím vidět cíl.
A věřím v pomoc Tvou.
Za budoucí manželku Tě prosím.
Připrav ji pro mne,
připrav mne pro ni.
K Sobě ji přitáhni
i mně dej lépe poznat Tebe,
abychom se na Tvém srdeci
nalézt mohli.
Pak zbab nás pochyb,
nejistot i váhání.
Ach, prosím, připrav naše setkání ...

—pvý 1977—

ROZHOVORY NA DUCHOVNÍ TÉMA

Mladí lidé mají možnost se setkávat ve shromážděních, v mládeži. Je samozřejmé, že do těchto společenství jde me s vědomím, že se zde bude hovořit o Bohu, o duchovních věcech. Jakým směrem se však ubírají naše rozhovory po skončení mládeže, shromáždění nebo jiného setkání mimo tato obecenství?

Jednou jsem si povídala s dívkou ze vzdálenějšího sboru, která nepochází z věřící rodiny. Popisovala mi, jak přijala Pána Ježíše, začala chodit do shromáždění a chtěla se učit s Ním žít. Plno věcí pro ni bylo nových a měla mnoho otázek. Začala navštěvovat jednu starou sestru, která s ní hovořila o duchovních věcech. Mezi mladými lidmi ve sboru, kterých tam chodí dost, nenašla totiž nikoho, kdo by měl rájem povídат s ní na toto téma. A přitom to bylo potřeba.

Jindy jsem měla možnost prožít zájmové setkání. Bylo to na návštěvě u věřících lidí, se kterými nemůžeme (pro větší vzdálenost) bývat často. Při rozhovoru přišel jeden z bratrů s myšlenkou, že bychom mohli říci každému o sobě ze svého duchovního života: — která myšlenka nás při čtení Božího Slova nebo ve shromáždění při rozhovorech poslední dobou oslovila, co právě prožíváme ve vztahu k Pánu... Každý

z nás měl co říci. Přemýšlela jsem nad tím, že i toto je jedna z věci, která se nám vždycky nedáří. Nejsme možná zvyklí mluvit o sobě, o tom, co prožíváme s Pánem, o čem přemýslíme. Zkusme si vyměňovat své zkušenosti nejen při setkání mládeže, ale i v našich osobních rozhovorech.

Další problém, o kterém jsem přemýšlela, je otázka modliteb. Ráda vzpomínám na setkání s blízkými lidmi (ať už jednotlivci nebo ve skupinkách), která jsme končili a mnohdy i začnali modlitbami. Když se na to teď zpětně dívám, vidím, že nás to sblížilo a ovlivňovalo to i naše rozhovory. Nedáří se mi to ale vždy a s každým. Naucme se, aby se modlitba stala součástí našich rozhovorů.

Myslím si, že pokud se naučíme mluvit navzájem o duchovních věcech, o tom, co prožíváme, a budeme se společně modlit, budou naše vztahy kontaktu hezčí a budeme si blíž. — jsá

Ptáček

Ptáček pipá na větví:
„Každý z nás to přece ví,
Pán Bůh že nás opatruje,
ať si, jak chce, vítr duje...“

Jenom člověk ve své pýše
nechce hledět na Ježíše,
nechce slyšet Boží hlas.
Není to snad někdo z vás?

—mp—

KDO SE BOJÍ, TEN NESMÍ - MUSÍ - MÁ?

Lze namítnat, že jen malé děti se bojí. Ted' mám na mysli trochu jiný strach; je možné jej označit také jako tréma, nervozita, nejistota, obavy z budoucnosti, pocit, že nějak vyčívám. A to je strach, odborník by možná řekl stres, který nám často dělá větší potíže než jít v noči do tmavého lesa. Velmi nepříjemný je posměch, kdy nám druži dávají najevo, že jsme jiní, hloupější, ošklivější, že věcem nerozumíme. Jak se pak zachovat? Někdy možná jeden vtip, jehož jsme byli terčem, je pak příčinou pocitu, že se nám stále někdo za zády směje, a člověk je pak nejistý, žije ve stresu, který u některých mladých lidí může přetrávat i dlouhou dobu.

Strachem se trápí lidé, kteří mají smysl pro odpovědnost. Nejsou si jisti, zda něco nezapomněli, zda svěřené úkoly stihnou, zvládnou, a tak mohou žít i dlouhodobě v obavách. Sem lze také zařadit strach z budoucnosti; jaká bude, co mě čeká? Budu spokojený v zaměstnání, nebudu muset trpět nějakou nouzou, jaké bude moje manželství?

Každý snad ví, co je to tréma. Čeká ho veřejné vystoupení, třeba byl vyzván, aby něco pověděl (poprvé) v mládeži, zazpíval(a) ve shromáždění nebo při jiné příležitosti — jak to dopadne? Nevysměj se mi? Neřeknu něco špatné? Neselze mi hlas? — A kvůli tomu pak někdo třeba několik dní nespí.

To je jen krátký výčet některých příčin strachu, stresu, které dnešní, zájmou mladé lidí trápí. Kromě toho se lze bát věci a událostí, kterých není třeba se bát. Malé děti se bojí třeba letadla, dospělí vědí, že toho se neničí třeba obávat.

Bible zná řadu lidí, kteří prožívali podobné obavy. Abraham měl strach, aby neměl hlad — a odešel do Egypta. Zacheus chtěl vidět Pána Ježíše nepoznán — proto vylezl na strom. Mojžíš nemá odvahu jít ke svému národu, ani k faraonovi — a vymlouval se, že nemá potřebnou výřečnost. A podobných příkladů bychom našli více.

Ted' bych se rád zamyslel nad tím, zda a jak lze takovým pocitům obav a strachu předcházet.

Jednou praktickou radou může být, aby sis na papír napsal na jednu stranu všechny nevýhody, důvody posměchu, co nezvládáš, co tě na sobě samém mrzi, trápi, s čím sám u sebe nejsi spokojen (u někoho to může být, že má velké uši, že neumí zpívat, že nemá žádného kamaráda, že...) a na druhou půlkou papíru si sepiš všechny své přednosti (zdraví, rodinné zázemí, různé schopnosti, a nezapomeň na Boží zárukou v životě).

Sám si pamatuji, že před řadou let na jedné konferenci mocně zaznivalo: „Na Pána Ježíše se můžeš spolehnout, on tě má rád, on tě opravdu miluje. Jemu na tobě skutečně záleží. Vždyť kvůli tobě přišel na zem a strpěl kříž! Máš-li snad někdy pocit, že tě nikdo nemá rád, podívej se na něho, připomeň si jeho lásku. Před ním máš opravdovou cenu — i když to druží nevidí.“

Když tě přepadají obavy z budoucnosti a zajištěnosti, vzpomeň si, že Bůh se stará i o vrabce. A my přece máme daleko vyšší cenu než mnoho vrabců. Když mu záleží na nějakém malém ptáčkově, jak by mohl zapomenout na mne, člověka?

Chtěl bych znova připomenout rozhovor Mojžíše s Bohem. Když jej Bůh posílá, Mojžíš se vymlouvá, ale to nebylo správné. Jinak reaguje apoštol Pavel. Z jeho epištol vyplývá odhodlání: „Dobře, půjdu, ale jedině s tebou, ve tvé sile!“ Když tě Bůh pověřuje (někdy i malým) úkolem, ze kterého máš strach, trému, zkus mu takto odpovědět. Božím cílem v našem životě je, aby chom žil k jeho oslavě. Chce na nás být hrđý, a proto nás podle toho vyhovává (Žd 12,5-14).
upr. vý

RUB A LÍC SLÁVY

Jistě se také rádi občas podíváte na grotesky, na ty desítky komických situací, při kterých se aktéři snaží polehat bránici vdečným divákům. Některé z těchto herců už dnes skoro neznáme, jejich sláva zazářila jako meteor na dva-tři roky a dávno zhasla, jiné znají diváci po celém světě dodnes. Jak však žili tito lidé ve svém soukromí, zbaveni pudru, líčidel a naučených úsměvů?

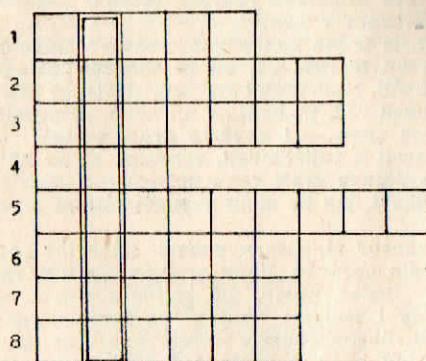
Mezi ty nejznámější patří i dvojice komiků Stan Laurel a Oliver Hardy. Doba jejich slávy trvala skoro 25 let. Z lidského hlediska mohli být spokojeni a až do smrti materiálně zajištěni, ale všechno má svůj čas, svůj rub a líc, i lidský život a světská sláva. Když v roce 1957 Hardy zemřel, jeho partner, na plátech kin vždy „ubrečený“ Laurel, zatrpkl a uzavřel se do sebe a do vzpomínek na minulost. Už si ho nikdo nevšiml — v civilním životě to byl především on, kdo slednával smlouvy a byl ten „chytrější“, přesto zůstal téměř bez prostředků, které jeho přítel utratil, a svět už měl dávno nové idoly... Dostal sice ještě jednu nabídku k filmování a snad by to vyřešilo i jeho finanční tísňi, on však prohlásil, že mu není do smíchu ani vlastního ani hra-

lvík

něho. Zlí jazykové tvrdí, že po sobě zanechal ohromné bohatství. Pravda je však daleko tvrdší a smutnější. Zemřel sedm let po svém kamarádovi v útulku pro chudé a jeho hotovost činila asi čtyři dolary.

Proto neplýtvajme silami jen proto, abychom se zavděčili tomuto světu, dejme mu jen to, co musíme, co je „císařovo“. Každý člověk má dvě možnosti. Buď se rozhodne pro kariéru, pak získá moc a slávu tohoto světa — nebo přijme oběť Pána Ježíše Krista za sebe — pak sice bude pro svět blázinem, ale obdrží věčný život v nebi (J 3,16) a bílé roucho omyté Jeho krvi (Zj 7,14). Chvílková sláva a věčné zařazení, nebo opovrhovaná práce na Jeho díle a věčný život s Ním? — Jak budeš volit ty? (Mt 6,19-20; Př 8,17-19).

KŘÍŽOVKA

1. Mojžíšův otec
2. Judský král, který bojoval s Achabem
3. čtvrtý Davidův syn
4. kněz, za něhož byla vzata truhla smlouvy
5. Jonatův syn
6. ukamenování pro Pána Ježíše
7. prorokoval zkázu Judy od Kaldejských
8. bojoval proti Filistinským

Nápověda (zpřeházeně):

2S 9; Sk 7; Sd 15; 1S 4; 1Kr 22;
2Sa 3; Abk 1; 2M 2. —vý

ZPRÁVY ZE SBORŮ

ZPRÁVA O ÚNOROVÉM SEJITÍ BRATŘÍ V BRNĚ

Obsah letošní únorové porady bratří v Brně lze shrnout do těchto myšlenek rozšířených podle jednotlivých oblastí:

1. Evangelizace

a) Těžiště práce je v osobním kontaktu, v přímém rozhovoru s lidmi. Tomu je možné se částečně naučit.

b) Pán Ježíš posílal své učedníky po dvou, aby šířili zvěst o jeho království. Proto chceme doporučit i tento způsob (chodit ve dvojici) na návštěvy, na ulici, v parku, do domácností způsobem „dům od domu“ i jinak.

c) Dnes je možné připravovat i veřejné evangelizační akce. Je potřebné je konat v prostředí, na které jsou lidé zvyklí — v kulturních domech, na náměstích, uspořádat večerní program pro návštěvníky stanového tábora o dovolené a jinak.

Akce mohou být rozmanitého druhu:

- večery hudby, zpěvu, poezie
- přednášky na aktuální téma (rodina, morálka, Bible, Hus, Komenský...)
- diskusní večery (je to náročnější — z publiku se mohou ozývat různé problematické otázky, které odvádějí od zamýšleného tématu).

V závěru všech takových akcí je dobré vyzvat zájemce k dalším rozhovorům, je nutné se jim věnovat — navázat kontakt, nabídnot další setkání, možnost studia Bible mimo shromáždění, podat letáček s adresou a časem shromáždění, případně se situačním plánkem. Na večerné akce je možno vytisknout pozvánky, „programy“, plakáty, oznámení v místním tisku (místním rozhlasem).

Pro potřeby menších sborů je dobré vytvořit „evangelizační program“ (podle zkušenosti z NDR), se kterým skupina přijede do města do připraveného prostředí.

d) další poznámky: je dobré zřídit trvalou vývěsku s informacemi o shromážděních a jiných akcích.

2. Péče o znovuzrozené

Po obracení je nutná osobní péče o duchovní růst. Nestačí říci: „Chod do shromáždění“. Tato péče představuje pastýřský zájem, biblické vzdělávání, usměřování, výchovu podle biblických principů. Je potřebné připravit speciální biblické kurzy pro bratry a sestry o tom, jak se starat o znovuzrozené lidi. Za těmito nově obrácenými lidmi je třeba chodit — nejméně jednou týdně, vést je k duchovní samostatnosti. Cílem jejich výchovy je, aby byli schopni vést jiné (2Tm 2,2).

Jedna z možností účinné práce v této oblasti je vytváření domácích kroužků; jde o to, aby věřící, kteří bydlí blízko sebe měli vzájemné obecnství a vytvářeli prostředí, kam mohou přicházet noví lidé. Součástí společných chvilek by vedle písni a modliteb mělo být sdílení o tom, co kdo v soukromí prožívá — z duchovního hlediska také biblické vyučování. Tyto kroužky vyžadují odpovědného vedoucího, který má přirozenou autoritu a má dar pastýře a učitele. Důležitým prvkem při těchto skupinkách je, aby nebyly nijak násilné, nucené, ale zcela dobrovolné. Toto je cesta, jak lze naše společenství udržet otevřené i pro vnějšek.

3. Práce s dětmi a mládeží

Pravidelně tříkrát ročně probíhají schůzky pracovníků s besídkou, dorostenem a mládeží (BDM). Cílem schůzek je vzdělávání těchto pracovníků, sdílení zkuše-

ností a také příprava a hodnocení prázdninových akcí. Kromě zodpovědných pracovníků se schůzka účastní i další mládežníci a je žádoucí jejich účast podporovat. Přípravná skupina připravuje a organizuje schůzky ke vzdělávání těch, kdo s těmito lidmi pracuje.

V minulosti se osvědčily misijně zaměřené pobytu mládeže připravované pro pozvané neobrácené mladé lidi.

Na Slovensku se objevila možnost vést náhradu prázdninových pionýrských táborů.

Je třeba hledat vhodné objekty pro prázdninové pobytu i pro nepravidelná vzdělávání.

V současné době schází ucelený materiál pro komplexní výchovu v dorostu a mládeži. Bylo by vhodné zřídit „banku zpracovaných témat“.

Kdo si přeje spolupracovat v této oblasti, může se obrátit na adresu: Pavel Vopalecký, Rodinná 20, Ostrava-Zábřeh, 704 00.

4. Rozhlas, televize

V současné době v této aktivitě nejsou meze. Kontaktní osobou je br. Luboš Vyhnanek, Výchonská 10, Bratislava [v česky mluvících zemích: Milan Macháček, Opavská 23, Šternberk].

Příspěvky je možno zpracovat ve formě nahrávky, nebo aspoň písemně.

Námety pro pořady: interview s věřícími lidmi, odpovědi na otázky posluchačů, svědecství, úvahy, čtení úseků Písma.

V současné době vysílá stanice Bratislava každé poslední pondělí v měsíci od 21 do 21.30 „Křesťanské songy“.

Každé pondělí, středu a pátek vysílají všechny okruhy na Slovensku v 8.05 hodin ráno krátké křesťanské programy.

5. Sociální práce

Toto je velmi náročné a doporučujeme udržovat kontakt s ostatními společnými za účelem sledování, kde se můžeme zapojit, případně spolupracovat, Běžně se tím rozumí dětské domovy, nemocnice, ústavy tělesně postižených, ale lze sem zařadit i práci s narkomany, alkoholiky, návštěvy ve věznících apod. Lze se konkrétně domluvit s vedoucím zařízení a přijít zapívat, povědět krátké slovo, případně vést s nimi rozhovory. Jednorázové akce mohou být odrazovým můstek pro trvalou práci v této oblasti.

Zazněla myšlenka starat se o slepé, hluché (formou kazet, Bible v Braillově písmu), pomocí, aby se do našich shromáždění mohli dostat tělesně postižení lidé.

6. Mezinárodní styky

Především je nutné povzbudit (ne-li donutit) se učit cizím jazykům. Je velmi cenné poznat, jak žijí, pracují a evangelizují naši bratři v zahraničí. Jako příklad lze uvést, že mladí z NDR nás zvou na spoluúčast při tzv. stanových evangelizacích.

Bыло dobré zjistit možnost výměny mladých lidí do křesťanských rodin. Jde o to, aby naši mladí lidé poznali i jiný životní styl.

Je důležité návštěvy ze zahraničí koordinovat, operativně zajišťovat jejich přesuny.

Podněty či dotazy v této oblasti lze směrovat na někoho z bratří: J. Krmáček, Alšova 7, Český Těšín, J. Vopalecký, Švermová 8, Opava 746 01 nebo Petr Zeman, Táborská 72, Brno, 615 00.

7. Tisk

V současné době je možno tisknout vlastní letáky. Je dobré, aby letáček bylo více druhů, protože v jednom nemůže být vyjádřeno všechno. Jako podkladu

lze využít vlastních nových zdrojů, případně přeložit něco ze zahraničních nebo také vybrat vhodné staré letáky.

Dále je možno vydávat brožurky — o Bibli, Komenském, Husovi, morálce, informace o našich sborech; na letácích by mělo být místo na razítko sboru nebo uvedení osobní adresy.

Další podněty, případně příspěvky lze zaslat na adresu J. Vopalecký, Švermová 8, Opava, 746 01.

8. Jiné:

V současné době vzniká, obnovuje se nebo aktivizuje řada různých hnutí a sdružení. Pokud jde o spolupráci s takovými skupinami věřících lidí, je to vždy záležitost místní a věcná — záleží na tom, oč se jedná. Z nich stojí za pozornost například tzv. hnutí rozhodných křesťanů (bývalá Snaha) nebo Biblické dílo, jehož cílem je tisknout Bible nebo jeho části.

Naši bratři byli a jsou v kontaktu s věřícími v Rumunsku. Potravinová a jiná pomoc se jim bude posílat stále průběžně, finanční příspěvky je možno zasílat na adresu J. Kala, Drábkova 1, Bratislava 851 04, tel. 07/83 37 14.

zpracovali vý+jami

V BRATSKÝCH ZBOROCH V RUMUNSKU

A kto by mal majetok tohoto sveta a videl by svojho brata, že má nedostatok...
(1. Jana 3:17)

Aký dobrý je Pán, že za našich dní dal príležitosť svojim zborom v ČSFR prejavíť lásku Božiu napľňaním skutočnej potreby zborov v Rumunsku. Jemu patrí vďaka za poznanie potreby i času k dávaniu, za srdcia ochotné dávať i tie, ktoré zabezpečujú materiálnu pomoc pre veriacich v Rumunsku, aj za rozhorené srdcia, ktoré túžia skutkom naplniť obsah nadpísaného Božieho slova. Jemu patrí sláva v cirkvi v Kristu Ježišovi po všetky pokolenia veku vekov. Ameň. (Ef 3:21).

Prostota k zdieľaniu sa v láske - to je biblická charakteristika náplne našich sŕdc i náplne dopravných prostriedkov, ktorými sme prišli 13. 1. 1990 do Oradei a Kluže. S veriacimi sme tu prežili nezabudnuteľné zblíženie, ktorého základom bola láska prejavnená dovezenými darmi a túžba vyjadrená slovami ap. Pavla: (R 1:8+11-12) „Najprv dakujeme svojmu Bohu skrze Ježiša Krista za vás za všetkých, že vaša viera sa rozhlasuje po celom svete. Lebo túžim vás vidieť ..., aby som bol spolu s vami potešený medzi vami skrve v nás obapolne sa nachodiacu vašu i moju vieri.“

VIDELI SME PÁNA

Videli sme prázdné obchody a veľkú chudobu, nedostatok akéhokoľvek tovaru (net takého druhu, o ktorom by mohlo byť povedané — je ho dosť). No tá ich chudoba v časných potrebách rozhojnila ich vieri vo veľké bohatstvo pokory, vzájomnej úcty, veľkej lásky k svojmu Spasiteľovi a Pánovi, k svojmu zhromaždeniu, bratom, blížnym a v radostný spev sŕdc a vďakyzdania Tomu, ktorý ich podľa zasluženia žil v čas hladu a staral sa o nich každý deň. Práve vo veľkej nôdzi sa naučili veľkej štedrosti — dávali ako Pánovi. Nebáli sa otvoriť dlaň úplne a dali všetko, aby Pán mohol ich prázdnu dlaň opäť naplniť. O tom sme sa presvedčili, keď nás hostili z privezených potravín. Tak ako Pán — nemyslia na seba, ale na potreby iných. Okúslí sme pôsobenie Ducha Božieho v zhromaždení pri Pamiatke Pánovej. Videli sme srdce pastiera, ako s placom, pokorne, vrúcnou láskou vystríha pred duchom sveta prichádzajúcim tentokrát bez násilia, no s rovnakým zámerom — ochladil lásku k Pánovi, odvrátil od viery, lapiť do osídel žiadostí očí, tela, pýchy života. Videli sme tiež srdcia horliace

za evanjelium túžiace po záchrane hynúcich v hriechoch. Z obdržaných potravín oddeľujú a robia balíky, ktoré spolu s Bibliou rozdávajú nádzynom. Tak sa naša svätošlužba stala spoluúčasťou na evanjelizácii v Rumunsku. Počuli sme mladú sestru hovoriť o svojom obrátení k Pánovi Ježišovi s nezadržateľnou radostou.

Áno, videli sme Pána tak, že sme si museli položiť otázku:

V čom spočíva tajomstvo mocného pôsobenia Ducha Božieho? Odpoveď je jednoznačná: v posvätení sfde Božím slovom a modlitbou tak, aby Kristus skrze vieri prebýval v nich. Vtedy je telo umŕtvené a Duch Svätý bez prekážky prináša Svoje ovocie.

Z Rumunska sme odchádzali plní viery a lásky k svojmu Pánovi. Ciele daru — doplniť nedostatok svätých, nadviazať bratrské spoločenstvo, vzbudiť oslavu Boha a ďakovanie Bohu — podľa Písma sa dosiahli (2K 9,12-15).

Od starších bratov sme obdržali nasledovný list:

Milovaní bratia v Pánovi!

Veľmi pekne ďakujeme, že vám leží na srdci situácia veriacich žijúcich v Rumunsku a svoje srdcia ste otvorili k skutku dobročinnosti. „Ale ten, kto skúpo seje, bude skúpo i žať; a ten, kto seje pri požehnaní, bude pri požehnaní i žať. Jeden každý tak, ako si umienil v srdci, nie zo zármutku, alebo z prinútenia, lebo ochotného darcu miluje Boh. A Boh má moc rozhojniť vám každú milosť, aby ste vždycky vo všetkom mali všetkého dostatok a hojneli na každý skutok dobrý“ (2K 9,6-8).

Veľmi pekne ďakujeme zborom a tým, ktorí sa na tejto službe podieľajú. „Lebo ved akou vďakou sa môžeme odplatiť za vás Bohu za všetku tú radosť, ktorou sa radujeme pre vás pred svojim Bohom... a vás nech ráči Pán rozmnožiť v láske naproti jeden druhému i naproti všetkým, ako sme aj my naplnení láskou naproti vám, aby upervil vaše srdcia bezúhonné v svätosti pred našim Bohom a Otcom v čas prichodu nášho Pána Ježiša Krista so všetkými svätými“ (1Te 3,9+12,13).

Nech Pán odplati za Vaše skutky.

„Hospodin nech ti odplati svoj skutok...“ (Rut 2,12).

S láskou vaši bratia v Pánovi (tri podpisy)

Priebeh doterajšej pomoci a jej prognóza

Zatiaľ t. j. do 1. 3. 1990 sme boli v Rumunsku trikrát. Potreba okamžitej pomoci stále trvá. Do tejto služby je možné sa zapojiť finančnou zbierkou, ktorú treba odoslať na adresu:

Ján KALA, Drábkova č. 1, 851 04 Bratislava, tel. 83 37 14. V Rumunsku je 420 Kresťanských zborov bratských a 42 000 veriacich. Naša pomoc je sústredená na oblasť Kluže. Je tam 20 zborov a okolo 2000 duší.

Cesty do Rumunska sa uskutočňujú pod záštitou Červeného kríža hneď po sústredení dostatočného množstva finančných prostriedkov. O priebehu pomoci i o jej ukončení budeme informovať v nasledujúcich číslach ŽS.

Za všetkých spoluúčastníkov na tejto službe — mv

OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

2 Kor. 9,7

V malebnej dedine na Záhorí, v Borskom Jure sa dožíva pekného životného jubilea 85 rokov milá sestra Karolina Machatová. Narodila sa 13. 3. 1905 a svoje druhé narodenie, osobné stretnutie s Pánom Ježišom Kristom, ako so Záchrancom prežila v roku 1949. Odvtedy verne kráča s Pánom. Jej manžel, tiež milý brat v Pánovi ju už dávnejšie predišiel do večnosti. Sama sa už teší na nebeskú vlast, veď tu je to čoraz ľažšie. Ale s Pánom je každý vek radosný. On dáva posilu, pokoj i nádej. Tak to milá sestra Machatovej aj cestou nášho časopisu plnosť Božieho požehnania a milosti aj do tých nastávajúcich dní, o ktorých mnohí v jej veku hovoria, že nemajú v nich záľubu. Kežby naša jubilantka bola výnimkou, ale to už je v Božích rukách. A tam je tak dobre byť... jk

13. února 1990 povolal Pán do nebeského domova zcela náhle a nečakaně ve věku 68 let bratra Ondřeje VRÁBELA ze Vsetína.

Vděčně vzpomínáme na příkladnou službu staršího sboru, na jeho příjemné, přátelské a pokojné vystupování, na milý úsměv při přivítání u dveří a na ochotné srdce.

Měl vzácný smysl pro zájmy a potřeby mladých lidí. Dovedl je oslovit, vést s nimi dialog a také se jich zaslát.

Život sboru byl nedilnou součástí jeho života. Jeho místo ve shromáždění bylo prázdné jen ze závažných důvodů. Pomáhal, kde mohl, ať už při vydávání našeho časopisu či na stavbě sborového domu či jinde, kde bylo třeba pomoci.

Myslel i na staré lidi ve shromáždění a snažil se jim pomáhat v jejich potřebách. Zvlášť měl na srdci ty, kteří už pro starý do shromáždění nemohli a byli uzavřeni v domovech důchodců a léčebnicích. Ty pravidelně věrně navštěvoval a potěšoval je v jejich osamělosti. Frávě jedna z takových cest byla jeho poslední. Přímo po návštěvě u dvou starých sester v Luhacovicích odešel, jakoby byl povolán svým Pánem slovy: „To dobře, služebnictví dobrý a věrný. Nad málem jsi byl věrný, nad mnohem tebe ustanořím. Vejdí v radost Pána svého!“

Rozloučení se konalo za hojně účasti bývalých spolupracovníků, sousedů i spoluvykoupených 1. 3. 1990 ve Zlíně.

Věřící ze Vsetína

Dňa 17. 2. 1990 sme sa rozlúčili s telesnými pozostatkami sestry Olgy Batlovej z Púchova, ktorú Pán Ježiš povolal do svojho nebeského domova 14. 2. po dlhej a ľažkej chorobe vo veku 62 rokov. Už v mladosti odovzdala svoj život Pánovi a verne Mu slúžila 42 rokov, aj v nepriaznivých okolnostiach. Spolu s mamičkou vo svojom dome opatrovali 33 rokov kresťanské zhromaždenie. S radosťou svedčila o svojom Spasiteľovi, horlivou sa modlila a ochotne pomáhala všetkým, ktorí to potrebovali. Popri vďake za jej život skláňame sa pred Božou vôľou, ktorá je dobrá, ľuba a dokonalá.

MLADÍ KREŠTANIA V HELIU

Liečebný dom Helios na Štrbskom Plese bol pre nás len „jedným“ z toho množstva liečební vo Vysokých Tatrách. Nič viac, ani nič menej. Ale predsa nastal čas, kedy sme slovo Helios vyslovovali s pocitmi radosť, ale aj obáv. Dvere do Helia sa otvorili aj pre nás — mládež z Batizoviec.

A tak 22. 1. 1990 zastalo 6 áut pred krásnym liečebným domom na Štrbskom Plese. Naše prekvapenie bolo veľké, keď sme nikde nevideli naše plagáty, ba zdalo sa, že o nás vôbec nevedia. Aj keď sme si to nepriznali — narastala v nás neistota, či strach. Ale po chvíli sme zistili, že to bol iba klam — plagáty viseli, tadia o nás vedeli a preto aj prišli, aby počuli, aby sa na vlastné oči presvedčili. Jedni prišli zo zvedavosti, druhí zo záujmu, treći — len aby prezili večer ... Ale predsa ich prišlo do kinosály asi okolo šesťdesiat.

Mali sme evanjelizačný program, s túžbou poukázať, že Boh mal a má o nás, aj o nich záujem a že aj v dnešnej dobe volá k sebe obťažených, ustáty, chorých. Pán Ježiš všetkým chce dať odpočinutie, zmierenie s Bohom, pokoj. Nevolali sme ich do nejakej cirkvi či náboženstva, volali sme ich ku Kristu. Program trval hodinu, ale v sále bolo ticho a zdalo sa nám, že aj napätie. Celý večerný program sme ukončili modlitbou.

Viete, na pódiu sme vystupovali s obavou, veď nemáme ešte žiadne skúsenosti. Prosíme Pána, aby nás naučil, akým spôsobom máme zvestovať ľuďom evanjelium.

Helios nebola naša prvá ani posledná zastávka. Ak to bude Pánova vôle, chceme navštiviť všetky liečebné domy vo Vysokých Tatrách.

Máme radosť, že po toľkých rokoch sa otvorila aj pre nás, mladých, takáto cesta. Chceme slúžiť, ale nie sami, chceme slúžiť v sile Božej. mn

POSTREHY Z ĎALŠÍCH AKCIÍ

Naše ďalšie zastávky boli Vyšné Hágy a Tatranská Polianka.

Vyšné Hágy — nás program trval iba 30 minút, no keď sme chceli zakončiť, odozva v hľadisku bola — môžete spievať aj dve hodiny.

Prvý kontakt s hľadiskom: „A neviete nejaké piesne aj o panne Márii?“ Trochu sme sa zhádzili, podali sme im krátke vysvetlenie.

Na všetkých vystúpieniach predávame aj kresťanskú literatúru. A práve v Hágoch sme videli hlad po Bibliách. Už pred našim vystúpením bolo všetko vypredané. Mnohí prišli ešte aj po vystúpení s prosbou, či by sme im nemohli poslať Biblie. Túzia po nich, veď tak dlho ich hľadali a ešte v živote ich nevideli takto voľne predávať.

Tatranská Polianka — vstup do liečebného domu a hneď stretnutie s bludným výkladom Písma. Ludia boli zmätenci, čo je vlastne pravda. Tá paní ako bý celý liečebný dom zamorila tamtým učením. Ale radostný bol nás odchod. V osobných rozhovoroch sme zistili, že zatúžili po pravde po poznani Boha i po našom zhromaždení. Odchádzali sme radostní a potešení nad záujmom — tudíž po poznani Boha a Pána Ježiša Krista.